

Grader til at danne Krigsretten, men det har viist sig, at de Menige i de allerfæste Tilfælde ikke have noget som helst Begreb om, hvilke Bestemmelser Lovgivningen indeholder for den begaaede Forseelse, og, saavidt jeg har erfaret, er det ogsaa kun faa Officerer, der have et saadant Kjendskab til de ældre Straffebestemmelser. Derfor vilde jeg anse det for et stort Gode, om man ved Siden af, at dette Forhold blev ordnet paa en hensigtsvarende Maade, da ogsaa sørgede for, at Straffeloven blev saa tilstrækkelig besjændigtgjort for de Bedkommende, at man vidste, hvilke Straffe der kunde blive at idømme for disse Forseelser, eller at man deraf kunde se, naar man er istand til at faae Sagen afgjort ved Dom, og naar den kun kan afgjøres arbitrært. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) udtalte, at man ved de strenge Straffe snarere var istand til at bibeholde det gode Forhold, der er tilstede, end ved de mindre strenge. Jeg tror her at kunne sige med Holberg: „Et er et Søskort at forstaa, et Andet Stib at føre“. Denne Sætning kan efter min Mening passende anvendes her. Vi kunne gjøre os al mulig Umage for at faae en saa human Straffelov vedtagen, som vi maatte anse det for nødvendigt for at vedligeholde Disciplinen i Hæren, men selve dens Udørelse eller dens Anvendelse i Livet har en stor Betydning, og derfor kan det ikke Andet end glæde mig, naar den høitærede Minister udtalte, at det var en Pligt for de Overordnede at lade den yderste Humanitet og Retfærdighed gjøre sig gjældende. Et af de Punkter, hvorved man vil faae den bedste Disciplin og det bedste Forhold tilstede i vor Hær, er vistnok, at Tonen fra den allerhøist Stillede til den Laveste er saaledes, at man virkelig kan se op til sine Forsatte med Agtelse. Det er en anden Agtelse end den, man har staaende i de saakaldte Lærebøger for Menige, som sige, at disse ere pligtige til enhver Tid at vise Respekt osv. Hermed vil jeg ikke sige, at der ikke er viist, ja, jeg har selv haft Exempler, paa at man har viist baade Humanitet og Retfærdighed, men paa den anden Side kan der muligvis ogsaa være Exempler at fremsige paa, at man ikke er optraadt med den Humanitet overfor de Undergivne, som maatte kunne forlanges. Det er derfor mit Haab, at det maa gaa op for alle Bedkommende, der have et stort Ansvar over for dette Forhold, hvorledes man bedst skal faae Disciplin tilstede og bedst bevare den. — Naar det fra min Kollega, det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) er henstillet til den høitærede Krigsminister at bibeholde den sorte Rokarde, og han talte, som om dette var en Genstilling, der kom fra dette Thing, saa tror jeg ikke, at det ærede Medlem er istand til at kunne udtale paa Thingets Vegne, at dette virkelig skulde anse det for nødvendigt at bibeholde denne Straf. Saa vidt jeg har forstaaet det, har man taget den al-

mindelige borgerlige Straffelov som Udgangspunkt ved Udarbejdelsen af den foreliggende Straffelov for Krigsmagten; forsaavidt det lod sig forene med Disciplinen; men det vilde være forunderligt, om man, naar en Mand havde begaaet en Forseelse og faaet sin Straf derfor ved den civile Ret, saa vilde hænges et Skilt paa ham, for at Alle kunde se, at han var straffet. Det er efter min Mening ikke paa denne Maade, at man frelser Bedkommende for Samfundet. — Jeg kan heller ikke være enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) i, at det er heldigt at have Straffekompanier. Ganske vist kunne de være indrettede i saa milde Former, at de ikke ville have Stort at betyde; men saa tror jeg ikke, at det formaal vil naas, som det ærede Medlem derved tilsigter. Hvad er det netop, der har bevirket, at man i vor Tid maa sige, at Forholdet er bedre i Hæren, end det tidligere har været? Er det ikke den almindelige Værnepligt? Er det ikke dette, at Alle ere komne ind i Hæren? Have vi ikke haft Exempler nok paa, at de Kompagnier, der i Sommerens Løb uddanne indtil 150 Menige og derover, ikke have saa mange Straffede forholdsvis i den Tid, hvori de have Mange til Tjeneste, som om Vinteren, naar der kun er 30—40 Mand ved Kompagniet. Jeg tror, at man netop ved at afsøndre alle de Personer, der ere straffede i større eller mindre Grad, i en særskilt Afdeling vil faae det Tilfælde frem, at Straffene ville gjentages oftere, og det Betyggende, som skulde ligge i, at Alle ere samlede, vil netop helt falde bort, idet man jo ogsaa har haft Exempler paa, at den Tone, som hersker i en Underafdeling, nærmest skriver sig fra, at en stor Del, ja man kan Gudskelov sige den overveiende Del, helst vil undgaa, at Straffe skulle falde paa dem. — Med Hensyn til den saa meget omtalte § 160 staar det heller ikke ganske klart for mig — men det kan jo være, at dette skriver sig fra en Mangel i Opsattelsen hos mig —, om den ikke ligesom, hvis den blev vedtagen, som den lyder, kunde lede til at forbyde de Underordnede at gaa hen og afgive deres Stemme paa Valgdagen, endfaldig lade sig stille til Rigsdagsmand. Dette kan aabenbart ikke være Meningen; men det kan jo være, at jeg ikke har forstaaet Paragrafen rigtig, og jeg haaber i saa Fald, at det nok vil blive nærmere forklaret. — Der var endnu nogle enkelte Punkter, jeg kunde ønske at omtale, men da jeg antager, at Sagen vil blive behandlet nærmere i et Udvalg, skal jeg ikke omtale dem her, da det er Punkter, der have mindre Betydning, og jeg ikke finder det passende at opholde det høie Thing længere. — Jeg skal slutte med at gjentage, at for mig er den bedste Grundvold for en god Disciplin den, at Hæren ikke staar som en Stat i Staten, men saa meget som muligt smelter sammen med hele den øvrige Del af Befolkningen. Naar man da fra alle Si-